

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 11CoCsp/9/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6124360732
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: doc. JUDr. Peter Molitoris, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2025:6124360732.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu doc. JUDr. Petra Molitorisa, PhD. a členov senátu JUDr. Anny Kovaľovej, PhD. a JUDr. Branislava Brezu, v spore žalobcu: 365.bank, a. s., so sídlom Dvořákovo nábrežie 4, 811 02 Bratislava, IČO: 31 340 890, právne zastúpený: SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Štefánikova 8, 811 05 Bratislava, IČO: 36 853 186, proti žalovanej: A. B., nar. XX.X.XXXX, bytom C. XX, XXX XX D., o zaplatenie 4.879,88 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 18Csp/114/2024-116 zo dňa 17.3.2025, takto

rozhodol:

- Potvrďuje rozsudok vo výroku II. a v súvisiacom výroku o trovách konania.
- Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

- Napadnutým rozsudkom Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“ a „súd“) rozhodol tak, že, žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi 883,43 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol a žalovanej sa nárok na náhradu trov konania nepriznal.
- Návrhom na vydanie platobného rozkazu v súlade s § 3 zákona č. 307/2016 Z.z. o upomínacom konaní sa žalobca domáhal voči žalovanej zaplatenia sumy 4.879,88 eur s príslušenstvom, ktorú uplatnil titulom zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 27.9.2022 (ďalej len „Zmluva“). Žalobca poskytol žalovanej bezúčelový úver určený vo výške 5.000,- eur, ktorý sa zaviazala splácať v pravidelných 96 mesačných splátkach vo výške 81,38 eur, a to až do celkovej čiastky vo výške 7.861,41 eur. Žalobca úver zosplatnil podľa § 53 ods. 9 a § 565 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „Občiansky zákonník“). Do zosplatnenia úveru žalovaná uhradila sumu vo výške 294,14 eur. V predmetnom upomínacom konaní bol dňa 20.8.2024 vydaný platobný rozkaz, ktorý sa nepodarilo doručiť žalovanej do vlastných rúk. V súlade s § 14 zákona č. 307/2016 Z. z. o upomínacom konaní podal žalobca návrh na pokračovanie v konaní na tunajšom súde ako súde príslušnom na prejednanie veci podľa a zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“),
- Žalovaná sa k žalobe písomne nevyjadrila. Zásielka doručovaná na adresu jej trvalého pobytu sa vrátila súdu s poznámkou adresát neznámy. Iná adresa žalovanej z Registra obyvateľov SR nevyplýva. Pobyt žalovanej sa súdu nepodarilo zistiť ani cestou OOPZ, ZVJS, lustráciou v Sociálnej poisťovni, ani cestou ÚPSVAR-u. Preto súd postupujúc podľa § 116 CSP, po nezistení inej adresy žalovanej zverejnil oznámenie o podanej žalobe na úradnej tabuli súdu a webovej stránke súdu dňa 17.1.2025. Žalobu súd považoval za doručенú žalovanej po 15 dňoch od zverejnenia bez ohľadu na to, či sa o nej žalovaná dozvedela.

4. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania ustálil nasledujúci skutkový stav: Žalobca a žalovaná uzatvorili Zmluvu, na základe ktorej bol žalovanej poskytnutý bezúčelový úver spotrebiteľský úver vo výške 5.000,- eur s fixnou ročnou úrokovou sadzbou 9,90 %, ktorý sa žalovaná zaviazala splatiť 96 mesačnými splátkami po 81,38 eur, pričom celková čiastka, ktorú má klient zaplatiť činila sumu 7.861,41 eur. RPMN bola uvedená vo výške 13,20 %. Prvá splátka úveru bola splatná dňa 15.10.2022, ďalšie splátky boli splatné vždy 15. dňa v mesiaci.

5. Zo žiadosti o spotrebiteľský úver plynie, že žalovaná je vydatá, bez vyživovacej povinnosti, ako druh bývania je uvedený: Iné, zamestnaná s výškou čistého mesačného príjmu 830,- eur, mesačné splátky iných úverov a pôžičiek uviedla vo výške 0,- eur, zrážky, výživné a iné výdavky uviedla rovnako vo výške 0 eur. Požadovaná výška úverov bola 10.000,- eur.

6. Žalobca v konaní na účely posúdenia bonity žalovanej na základe výzvy súdu predložil dopyt Sociálnej poisťovne, ktorým si overil príjem žalovanej a výpis z registra SRBI zo dňa 26.9.2022, z ktorého boli zistené reálne mesačné finančné náklady vo výške 36,- eur so zostávajúcou sumou 549,- eur. Rovnako z predmetného výpisu plynie, že spotrebiteľ má 24 odmietnutých a 2 odvolané žiadosti o úver. Pásmo skóre na škále od A (zlé) po M (dobré) vyšlo spotrebiteľovi skóre B, t. j. zlé s poznámkou - vysoký počet odmietnutých zmlúv, príliš krátka história.

7. Z upozornenia - Výzvy na splatenie dlžnej časti úveru vyplýva, že ku dňu 17.4.2023 žalobca upozornil žalovanú, že je viac ako 3 mesiace po lehote splatnosti so sumou vo výške 346,42 eur, ktorú žiadal uhradiť v lehote do 15 dní od doručenia výzvy s tým, že v prípade, ak nedôjde k jej úhrade, veriteľ bude oprávnený úver zosplatiť.

8. Z výzvy na úhradu dlžnej sumy plynie, že k 15.5.2023 žalobca predčasne úver zosplatiť s uvedením dlžnej sumy vo výške 5.138,29 eur

9. Vykonaným dokazovaním súd dospel k záveru, že žalobca v konaní nepreukázal, napriek predchádzajúcej výzve, že postupoval s odbornou starostlivosťou pri posudzovaní schopnosti žalovanej splácať poskytnutý úver. Žalobca vo vyjadrení síce poukázal, ako postupoval pri skúmaní bonity, avšak dodané dôkazy hodnoverne preukazujúce postup v súlade s § 7 zákona o spotrebiteľských úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“) nemožno považovať za postačujúce, nakoľko cieľom § 7 ods. 1 v spojitosti s § 11 ods. 2 ZoSÚ je dosiahnuť, aby dodávateľ vzal na zreteľ existujúcu situáciu klienta, najmä jeho príjmy a výdavky, tak i skutočnosti, ktoré možno na základe informácií dostupných pred uzavretím zmluvy s vysokou mierou pravdepodobnosti očakávať. Dôraz pri posúdení úverovej schopnosti je pritom kladený na pomer medzi príjmami a výdavkami spotrebiteľa a na posúdenie toho, či spotrebiteľovi zostane po vynaložení bežných výdavkov mesačne taká čiastka, aká bude potrebná pre splácanie úveru. Pri posudzovaní budúcej schopnosti spotrebiteľa splácať úver sa vychádza z existujúceho stavu a prezumpcie jeho zachovania do budúcnosti.

10. Vo vzťahu k splneniu si povinnosti skúmať bonitu spotrebiteľa ako najdôležitejšej predzmluvnej povinnosti veriteľa žalobca predložil žiadosť o spotrebiteľský úver a Zmluvu, z ktorých sú zrejmé osobné údaje klienta, dopyt Sociálnej poisťovne a výpis z registra SRBI. Povinnosťou žalobcu bolo zisťovať nielen príjem, ale aj výdavky žalovanej. Ani v tomto smere žalobca neuviedol žiadne skutkové tvrdenia a nepredložil o ich skúmaní žiadne dôkazy. Pritom pri skúmaní výdavkov musí veriteľ vykonať audit domáceho rozpočtu dlžníka, aby splnil povinnosť odbornej starostlivosti, čo žalobca rovnako nepreukázal. Žalobca podľa názoru súdu podcenil skúmanie výdavkov žalovanej, ak sa obmedzil na výšku sumy životného minima na jednu dospelú osobu.

11. Súd prvej inštancie posúdil vyššie uvedené skutočnosti vo svojom súhrne ako hrubé porušenie povinnosti veriteľa posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver (§ 11 ods. 2 ZoSÚ). Žalobca si nezískal, teda následne ani nevyhodnotil a ani neoveril informácie o bonite klienta, z ktorých by bol schopný zistiť objektívny obraz o žiadateľovej finančnej situácii. Nedôsledne zisťoval, a preto ani nezohľadnil výdavky žalovanej, aj keď mal objektívnu možnosť si ich pred poskytnutím úveru overiť.

12. Súd majúc na zreteli vyššie uvedené skutočnosti vychádzal zo záveru o nemožnosti predčasného zosplatnenia úveru a keďže považoval porušenie povinnosti žalobcu v intenzite hrubého porušenia povinnosti v súvislosti so zisťovaním a preverovaním schopnosti žalovanej splácať úver, úver posúdil ako bezúročný a bez poplatkov (§ 11 ods. 2 ZoSÚ). Zosplatnenie je preto neplatným právnym úkonom.

13. Súd vo vzťahu k záveru o neplatnom zosplatnení uviedol, že zosplatnenie je v súlade s judikatúrou najvyšších súdnych autorít neplatné aj z dôvodu, že upozorňujúca výzva z 17.4.2023 nešpecifikuje splátku, pre ktorú mienil veriteľ úver zosplatniť, cit.: „12.2. V súvislosti s úpravou režimu straty výhody splátok zákonodarca v § 53 ods. 9 OZ zavádza nové pravidlo, z ktorého vyplýva, že veriteľ (v postavení dodávateľa) môže požadovať splnenie celého dlhu pre nesplnenie niektorej zo splátok za podmienok, že uplynuli 3 mesiace od omeškania so zaplatením príslušnej splátky, a že upozornil dlžníka (v postavení spotrebiteľa) v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Účinnosť uplatnenia práva veriteľa podľa § 565 OZ je teda podmienená tým, že veriteľ v uvedenej lehote pred uplatnením tohto práva upozornil dlžníka na to, že toto právo využije. Bez takéhoto včasného upozornenia je uplatnenie neúčinné. Z ustanovenia § 565 veta druhá OZ vyplýva iba to, že veriteľ môže žiadosť o jednorazové vrátenie nesplatennej dlžnej sumy využiť najneskôr do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky a môže tak urobiť až po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením zmeškanej splátky (§ 53 ods. 9 OZ). V prípade, ak zo strany veriteľa dôjde k vyhláseniu úveru za predčasne splatný, a to v súlade s ustanovením § 565 OZ a § 53 ods. 9 OZ, pre platný úkon zosplatnenia je zo strany veriteľa nevyhnutné, aby už v tejto výzve (upozornení spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva) presne špecifikoval konkrétnu splátku, pre ktorú jednorazovo a predčasne môže zosplatniť celý dlh. 12.3. Identifikácia splátky je potrebná z dôvodu identifikácie prvého dňa plynutia premlčacej doby, ale i pre potrebu vedomosti dlžníka o tom, zaplatením akej sumy zabráni zosplatneniu úveru (porovnaj rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/149/2021). Je to podstatná informácia najmä v situáciách, pokiaľ predtým došlo k čiastočnému plneniu a dlžná suma sa mohla kumulatívne tvoriť aj dlhšie, pričom ale neboli naplnené podmienky, kedy by mohol byť úver zosplatnený celý. Ak veriteľ oznámi iba dlžnú sumu s upozornením na možnosť zosplatnenia celého úveru, môže byť spotrebiteľ pomýlený a v dôsledku informačnej asymetrie môže byť poškodený. Tieto skutočnosti neboli rozhodnutiami súdov nižších inštancií vzaté do úvahy.“ (porov. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/197/2022 z 26.6.2024).

14. Pokiaľ súd dospel k záveru, že poskytnutý spotrebiteľský úver je bezúročný a bez poplatkov a zároveň, že ho nemožno zosplatniť, potom žalobca mal právo len na vrátenie istiny úveru, ktorého splatnosť bola dohodnutá priamo v zmluvných podmienkach zmluvy o spotrebiteľskom úvere obsahujúcej splátkový kalendár istiny, úrokov aj poplatkov. Ku dňu vydania rozhodnutia súdu bola uhradená pohľadávka do výšky 294,14 eur započítavajúc celé plnenie na istinu, ostáva na istinu žalovanej uhradiť 4.705,86 eur. Keďže úver nemožno zosplatniť, ku dňu vyhlásenia rozsudku neboli splatné všetky splátky, ale len splátky istiny do 15.3.2025, čomu zodpovedá suma vo výroku rozsudku 883,43 eur. Žalobcovi bolo dôvodné priznať aj úrok z omeškania v súlade s ustanovením § 517 ods. 2 OZ v spojení s § 3 nariadenia vo výške 8,75 % ročne odo dňa nasledujúceho po splatnosti splátok istiny podľa splátkového kalendára, ktoré boli splatné ku dňu vyhlásenia rozsudku.

15. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol v zmysle ustanovenia § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 2 CSP tak, že žalovanej nárok na náhradu trov konania napriek väčšinovému úspechu nepriznal, keďže jej žiadne trovy konania nevznikli.

16. Proti rozsudku v časti výroku II., ktorým súd žalobu zamietol a výroku III. o trovách konania podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca z dôvodu, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP a, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci § 365 ods. 1 písm. d) CSP. rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP a súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP.

17. Žalobca namieta, že žalovaná bola počas celého konania pasívna. Proti uplatnenému nároku nevzniesla žiadnu námietku. Súd napriek tomu žalobu v časti zamietol pre údajné pochybenia žalobcu pri skúmaní bonity a zosplatnení úveru. Procesný postup súdu zjavne popiera § 151 ods. 1 CSP, v zmysle

ktorého: „Skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné.“. V civilnom sporovom konaní majú povinnosť tvrdiť a preukazovať svoje tvrdenia sporové strany. Úlohou súdov nie je ani v spotrebiteľských sporoch aktívne „vyhľadávať“ chybu v ustanoveniach zmluvy alebo v postupe zmluvných strán, ale poskytovať objektívnu súdnu ochranu. Opačný prístup narúša postavenie sudcu ako neutrálneho arbitra a posúva ho smerom k jednej zo sporových strán. V kontradiktórnom sporovom konaní súd nemôže bez ďalšieho ignorovať nespornosť skutkových tvrdení strán sporu a iniciatívne ich rozporovať. Uvedené jednoznačne potvrdzujú aj závery Najvyššieho súdu SR, ktorý v nedávnom uznesení zo dňa 25.4.2024 sp. zn. 4Cdo/84/2023 konštatoval: „Podľa názoru dovolacieho súdu žalobcovi zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva povinnosť preukázať dodržanie zákonného procesu skúmania bonity bez relevantnej námietky protistrany; nešlo ani len o rozhodujúce skutkové tvrdenie, z ktorého by žalobca odvodzoval uplatnený nárok.

18. Žalobca teda nie je povinný sám preukazovať zákonnosť jeho postupu pri skúmaní bonity dlžníka, resp. pri vyhlásení predčasnej splatnosti úveru. Je povinnosťou protistrany, aby relevantne spochybnila, že žalobca nepostupoval v zmysle zákona. Ak súd bez námietky dlžníka žalobu zamietne z dôvodu, že identifikoval pochybenie na strane veriteľa, výrazne narúša princíp rovnosti sporových strán a kontradiktórnosť sporového konania, ktoré tvoria jeho fundamentálnu podstatu (čo platí aj v spotrebiteľských sporoch).

19. Žalobca opísal svoj postup pri skúmaní bonity žalovanej vo svojom vyjadrení zo dňa 11.12.2024. Pred poskytnutím úveru sa žalovaná obrátila na žalobcu so žiadosťou o úver zo dňa 26.9.2022, v ktorej deklarovala, že: je vydatá, nemá žiadne vyživované deti, jej čistý mesačný príjem je 830,- eur, nemá žiadne výdavky na splátky iných úverov a nemá zrážky, výživné a iné výdavky. Žalobca overil príjem žalovanej v Sociálnej poisťovni a jej úverovú zaťaženosť v Spoločnom registri bankových informácií.

20. Pri výpočte limitu opatrenie NBS vyžaduje, aby spotrebiteľovi, s prihliadnutím na jeho čistý mesačný príjem, zostala po splátke úveru suma zodpovedajúca životnému minimu, navýšenému o tzv. rezervu vo výške 40 %. Suma životného minima navýšená o rezervu vo výške 40 % má spotrebiteľovi slúžiť na pokrytie každodenných výdavkov (na zabezpečenie základných životných potrieb). Veriteľ tým pádom nemusí jednotlivé výdavky osobitne skúmať a preverovať. ZoSÚ ani opatrenie NBS neukladá veriteľovi povinnosť overovať každodenné výdavky spotrebiteľa (na stravu, energie a pod.). Veriteľ ani objektívne nemá prostriedky na preverenie takýchto výdavkov. Ako súkromný subjekt bez verejno-mocenských oprávnení má obmedzený prístup k databázam dodávateľov služieb a energií a nedisponuje ani právomocou dopytovať sa týchto subjektov akékoľvek otázky týkajúce sa ich klientov. Domnelá povinnosť preverovať výdavky spotrebiteľa tak nielenže nevyplýva zo zákona, ale možnosť jej splnenia je čisto iluzórna. Zákon o spotrebiteľských úveroch ukladá veriteľovi povinnosť skúmať výlučne náklady na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa a osôb, voči ktorým má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť v súvislosti s ktorými explicitne vyžaduje, aby boli skúmané s ohľadom na životné minimum a príjem spotrebiteľa.

21. Nemožno opomenúť, že použitím vylučovacej spojky „alebo“ zákon umožňuje veriteľovi vybrať si, akým spôsobom bude posudzovať bonitu dlžníka. Postačuje, ak veriteľ disponuje údajmi o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa, ako jedna možná situácia, alternatívne, ak prihliadne na údaje z príslušnej databázy alebo registra. V tomto prípade žalobca posudzoval bonitu oboma spôsobmi. Nielenže mal od žalovanej sprostredkované informácie týkajúce sa jej výdavkov a rodinného stavu, ale overiteľné údaje (príjem a výdavky na iné úvery) preveril v databázach a registroch (Sociálna poisťovňa, Spoločný register bankových informácií).

22. Súd prvej inštancie tiež opomenul skutočnosť, že žalobca sa v žiadosti o úver výslovne dopytoval žalovanej na výšku jej mesačných výdavkov. Nie je teda správny záver súdu, že žalobca výdavky žalovanej neskúmal. Žalovaná odpovedala, že jej výdavky sú v sume 0,- eur. Zákon pritom ukladá spotrebiteľovi povinnosť poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje potrebné na posúdenie bonity. Je absurdné a neprijateľné, aby bol veriteľ sankcionovaný za údajné neskúmanie výdavkov spotrebiteľa (ktoré ani objektívne nemá ako overiť) v situácii, keď samotný spotrebiteľ na výslovný dopyt žiadne takéto výdavky neuviedol, resp. ich protiprávne zamlčal. K tomu taktiež poukazujeme na aktuálne súdne rozhodnutia.

23. O náležitom skúmaní bonity napokon svedčí aj to, že žalovaná v žiadosti o úvere požadovala poskytnutie úveru až vo výške 10.000,- eur, čomu však žalobca po overení jej platobných schopností nevyhoviel. Žalovanej poskytol úver iba vo výške 5.000,- eur, ktorý bola schopná splácať.

24. Prvoinštančný súd považoval za neplatné aj vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru z dôvodu, že v upozornení nebola identifikovaná konkrétna splátka, pre ktorú neskôr došlo k zosplateniu úveru. Z jazykového vyjadrenia citovanej právnej úpravy nevyplýva povinnosť informovať spotrebiteľa o konkrétnej splátke, ktorú neuhradil a pre ktorú veriteľ vyhlasuje predčasnú splatnosť úveru. Ustanovenie § 53 ods. 9 OZ vo vzťahu k obsahu upozornenia vyžaduje iba to, aby bol spotrebiteľ upozornený na zámer veriteľa vyhlásiť predčasnú splatnosť peňažného záväzku. Pri výzve na splatenie celej pohľadávky podľa § 565 OZ nestanovuje prakticky žiadne obligatórne náležitosti a jej obsah ponecháva na vôli veriteľa. Ak by upozornenie a výzva mali spĺňať aj ďalšie obsahové kritéria, nepochybne by boli vymedzené v normatívnom texte zákona. Od tejto interpretácie je prípustný odklon iba vtedy, keď ňou nemožno identifikovať obsah právnej normy a je potrebné odstrániť jej nejasnosť. V tomto prípade nie je daný žiadny dôvod na uplatnenie zjavne extenzívneho výkladu § 53 ods. 9 OZ a § 565 OZ, hraničiaceho de facto až s dotváraním práva.

25. Práve spotrebiteľ je navyše ten, kto prestal úver splácať, a teda musí vedieť, ktoré splátky neuhradil. Okrem toho, nesplácaním úveru spotrebiteľ porušuje elementárnu zákonnú a zmluvnú povinnosť plniť dlh riadne a včas. Aj od neho tak možno spravodlivo očakávať, že vynaloží určitú rozumnú mieru vlastnej iniciatívy a snahy o zjednanie nápravy. V tomto prípade bola žalovaná v čase doručenia upozornenia na možnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru v omeškaní s viacerými splátkami. Preto ju žalobca informoval o celkovej výške neuhradenej dlžnej sumy, ktorá predstavovala 346,52 eur. Na toto upozornenie žalovaná nereagovala a neuhradila ani jednu splátku. Vedome teda nevynaložila žiadne úsilie k tomu, aby zabránila predčasnej splatnosti úveru.

26. Navyše, právny názor súdu prvej inštancie je v rozpore s uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.1.2024 sp. zn. 1Cdo/123/2022, v ktorom dovolací súd uzavrel: „Dovolací súd sa nestotožňuje s názorom, ktorý prezentovali dovolatelia, že špecifikácia splátky, pre ktorú dochádza k zosplateniu, by mala byť podmienkou platnosti predčasného zosplatenia dlhu. Žiadnu takúto povinnosť (uviesť v zosplatení konkrétnu splátku) zákon veriteľovi neukladá. Dovolací súd tiež nepovažuje za potrebné na tomto mieste viesť polemiku o tom, či je určenie splátky, ktorá vyvolala zosplatenie, skutkovou alebo právnou otázkou (skutkovou otázkou nesporne je označenie takejto splátky vo výzve na zaplatenie alebo v samotnom zosplatení; ak však tieto listiny vymedzenie relevantnej splátky neobsahujú, je jej určenie na účely začatia počítania premlčacej doby len právnym konštruktom). Považuje však za vhodné uviesť, že pokiaľ sa vykonaným dokazovaním nepreukáže opak, treba vychádzať z princípu racionálneho správania účastníkov zmluvných vzťahov, ktorí konajú v súlade so zákonom, a teda vzhľadom na ustanovenie § 565 druhej vety Občianskeho zákonníka je potrebné predpokladať, že zosplatenie bolo vyvolané tou splátkou, ktorá bola v čase zosplatenia tri mesiace po splatnosti.“ (ods. 31 odôvodnenia).

27. Na základe vyššie uvedeného sa žalobca domáha aby Krajský súd v Prešove rozsudok zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie a prizná žalobcovi proti žalovanej nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v plnom rozsahu.

28. Žalovaná sa k podanému odvolaniu písomne nevyjadрила.

29. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce podľa zásad upravených v ust. § 379 a nasl. CSP bez nariadenia pojednávania (ustanovenie § 385 CSP a contrario), pričom dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

30. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS/78/05).

31. Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie dostatočným, jasným, zrozumiteľným a výstižným spôsobom vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za preukázané, z akých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil. Podrobným spôsobom objasnil, na základe akých skutočností a na podklade akej právnej úpravy vec právne posúdil. V nadväznosti na uvedené odvolací súd nepovažoval za potrebné opakovať, resp. dopĺňať rozhodnutie súdu prvej inštancie. Len na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie uvádza:

32. V danom prípade odvolateľ tvrdí, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak súd síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Podľa právneho názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie, pokiaľ ide o povinnosť veriteľa s odbornou starostlivosťou skúmať schopnosť spotrebiteľa splácať úver, na zistený skutkový stav použil správny právny predpis, ktorý aj správne interpretoval, pričom zo skutkového stavu vyvodil správne právne závery.

33. Súd prvej inštancie vykonal dôkazy za účelom zistenia, či žalobca, resp. právny predchodca žalobcu ako veriteľ pred uzavretím zmluvy posudzoval schopnosť žalovanej ako spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Možnosť takéhoto postupu pri dokazovaní priamo vyplýva z ust. § 295 CSP. upravujúceho osobitné ustanovenia o dokazovaní. Podľa tohto ustanovenia súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí taký dôkaz.

34. Podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.

35. Podľa § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihladenia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje aj porušenie ustanovení § 7 ods. 19 až 42.

36. Podľa Čl. 8 ods. 1 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS členské štáty zabezpečia, že veriteľ pred uzavretím zmluvy o úvere posúdi úverovú bonitu spotrebiteľa na základe dostatočných informácií získaných, ak je to vhodné, od spotrebiteľa a v prípade potreby na základe nahliadnutia do príslušnej databázy. Členské štáty, ktorých právne predpisy ukladajú veriteľovi povinnosť posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa na základe nahliadnutia do príslušnej databázy, si môžu túto povinnosť zachovať.

37. Podľa Čl. 26 preambuly Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS členské štáty by mali prijať vhodné opatrenia na podporu zodpovedajúcich postupov počas všetkých fáz úverového vzťahu, berúc do úvahy osobitný charakter svojho trhu s úvermi. Tieto opatrenia môžu napríklad zahŕňať poskytovanie informácií a vzdelávanie spotrebiteľov vrátane upozornení o rizikách spojených s neplnením zmluvných ustanovení týkajúcich sa splátok a s nadmernou zadlženosťou. Najmä na rozvíjajúcom sa trhu s úvermi je dôležité, aby veritelia neposkytovali úvery nezodpovedne alebo bez predchádzajúceho posúdenia

úverovej bonity, a aby členské štáty vykonávali potrebný dohľad na vyvarovanie sa takému správaniu a aby stanovili potrebné opatrenia na sankcionovanie veriteľov v takýchto prípadoch. Bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia o kreditnom riziku uvedené v Smernici Európskeho parlamentu a Rady 2006/48/ES zo 14. júna 2006 o začatí a vykonávaní činností úverových inštitúcií, veritelia by mali byť zodpovední za individuálne kontroly úverovej bonity spotrebiteľa. Na tento účel by mali mať možnosť využiť informácie, ktoré im poskytol spotrebiteľ nielen počas prípravy príslušnej zmluvy o úvere, ale aj počas dlhodobého obchodného vzťahu. Orgány členských štátov by tiež mohli veriteľom poskytnúť vhodné pokyny a usmernenia. Aj spotrebiteľia by mali konať obozretne a dodržiavať svoje zmluvné povinnosti.

38. Dodržanie takýchto hraníc vymedzených pre režim sankcií, ktorý bol stanovený zo strany členského štátu, v danom prípade v súvislosti so sankciou spočívajúcou v zániku v zásade celého nároku veriteľa na úroky v prípade porušenia povinnosti upravenej v Článku 8 Smernice 2008/48 preveriť pred uzatvorením zmluvy úverovú bonitu spotrebiteľa posudzoval Súdny dvor Európskej únie v rozsudku LCL Le Crédit Lyonnais (C-565/12) z 27. marca 2014 a vzhľadom na dôležitosť cieľa ochrany spotrebiteľov, ktorý je nerozlučne spojený s povinnosťou veriteľa preveriť úverovú bonitu dlžníka vyslovil, že ak by sa sankcia zániku nároku na úroky oslabila alebo úplne znefunkčnila, nevyhnutne by z toho vyplývalo, že nemá skutočne odrádzajúcu povahu (pozri body 52. a 53. tohto rozsudku a body 64. a 65. rozsudku Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a. s. proti E. F.).

39. Zatiaľ čo ustanovenie § 7 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch zakotvuje povinnosť veriteľa posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver na základe relevantných a aktuálnych informácií, § 11 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch ustanovuje, že bonita dlžníka musí byť skúmaná cez zisťovanie jeho príjmov a výdavkov, ako aj jeho lustráciou cez príslušné databázy, pričom nevykonanie jedného z týchto postupov znamená hrubé porušenie odbornej starostlivosti.

40. Berúc do úvahy uvedené, odvolací súd dospel k záveru, že žalobca poskytol žalovanej úver aj napriek tomu, že nemal hodnovernými dokladmi preukázané výdavky na živobytie a tým zodpovedanú otázku, či žalovanej zostáva dostatok peňažných prostriedkov na splácanie úveru. Vzhľadom na to, že z výpisu SRBI mal žalobca vedomosť o skutočnosti, že žalovaná mala v čase žiadosti o úver 24 odmietnutých žiadostí o úver mal žalobca s oveľa väčším dôrazom skúmať jej bonitu. Preto správne súd prvej inštancie zdôraznil, že pri spotrebiteľovi s takou históriou bolo nevyhnutné dôsledne preskúmať jeho bonitu, predtým ako mu bol poskytnutý spotrebiteľský úver.

41. Navyše, z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalovaná v žiadosti o úver uviedla, že má mesačné úverové aj iné výdavky v hodnote 0 eur. Odhladnuc od krajnej nepravdepodobnosti takejto úrovne mesačných výdavkov, bolo toto jej tvrdenie vyvrátené aj výpisom SRBI, z ktorého vyplynuli reálne mesačné náklady finančné náklady v sume 36,- eur. Už z uvedeného je zrejmé, že žalovaná v žiadosti o úver skresľovala svoju reálnu finančnú situáciu, o to väčšiu pozornosť mal žalobca venovať skúmaniu výdavkov žalovanej pri posudzovaní jej bonity.

42. Podľa rozsudku Súdneho dvora z 18.12.2014, CA Consumer Finance SA, C-449/13, EU:C:2014:2464 síce článok 8 ods. 1 smernice 2008/48 neukladá veriteľovi povinnosť systematicky overovať pravosť informácií poskytnutých spotrebiteľom, na druhej strane však nebráni, aby bolo ohodnotenie úverovej bonity spotrebiteľa uskutočnené len na základe ním predložených informácií za predpokladu, že sú tieto informácie dostatočné a že k obvyčajným vyhláseniam spotrebiteľa sú pripojené dôkazy.

43. V dôsledku formálneho a odbornej starostlivosti nezodpovedajúceho postupu žalobcu nedošlo k dostatočnému overeniu bonity žalovanej. Žalobca poskytol úver vo výške 5.000,- eur aj napriek tomu, že žiadnym spôsobom neskúmal bežné výdavky na život žalovanej. Zisťovanie výdavkov žalovanej pred uzavretím zmluvy veriteľ nevykonával, ale nahradil tento údaj o výdavkoch žalovanej výškou životného minima.

44. V tejto súvislosti odvolací súd pripomína, že životné minimum je sumou stanovenou štátom, ktorá slúži ako referenčný bod pre celý sociálny systém a nie sumou vyjadrujúcou reálne výdavky, a to ani u osôb, ktorých príjmy naozaj neprekračujú túto sumu. Suma životného minima je paušálna a nijak nereflektuje skutočné a individuálne výdavky konkrétnej osoby ani regionálne rozdiely v

životných nákladoch na energiu, dopravu do práce či bývanie. Štát zakotvením sumy životného minima nestanovuje hranicu sumy, z ktorej je možné reálne za danej ekonomickej situácie uspokojovať základné životné potreby, ale definuje hranicu, pod ktorou je už osoba považovaná za odkázanú na pomoc spoločnosti.

45. Ak má veriteľ použiť aktuálne informácie o nákladoch spotrebiteľa vyžaduje sa od neho zisťovanie individuálnych okolností týkajúcich sa nákladov konkrétneho žiadateľa o spotrebiteľský úver. Takto formulovaná povinnosť veriteľa zjavne nesplní tým, ak do svojich výpočtov preberie všeobecný údaj, akým je údaj o životnom minime. Takéto nazeranie na povinnosť veriteľa podporuje aj názor Súdneho dvora EÚ na výklad článku 8 ods. 1 smernice 2008/48 (rozsudok z 18.12.2014, CA Consumer Finance SA, C-449/13, EU:C:2014:2464, ale aj odôvodnenie uvedenej smernice, podľa ktorej by veritelia mali byť zodpovední za „individuálne“ kontroly úverovej bonity spotrebiteľa.

46. Skúmanie bonity zo strany žalobcu bez overenia výdavkov na živobytie, nie je postačujúce pre splnenie povinnosti vyplývajúcej z ust. § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z.. Bez toho, aby žalobca skúmal aj iné spomínané aspekty, napr. celkové mesačné výdavky žalovanej, nemohol si utvoriť reálny obraz o majetkovej situácii žalovanej, potrebnej pre posúdenie schopnosti žalovanej splácať dlh zo zmluvy. Nemožno teda konštatovať, že zo strany žalobcu išlo o konanie s odbornou starostlivosťou. Formálny výpočet limitu pre ukazovateľ schopnosti spotrebiteľa splácať úver nezodpovedá reálnej schopnosti spotrebiteľa splácať úver. Pokiaľ veriteľ nepozná celkový objem výdavkov klienta, nemôže urobiť záver o tom, či klient je alebo nie je schopný splácať požadovaný úver. Žalobca neunesol dôkazné bremeno pokiaľ ide o skúmanie pravidelných výdavkov žalovanej pred uzavretím uvedenej úverovej zmluvy.

47. K namietaným nesprávnym skutkovým zisteniam odvolací súd konštatuje, že súd hodnotí jednotlivý dôkaz z hľadiska jeho dôležitosti (relevancia vo vzťahu k zisťovaným skutočnostiam), zákonnosti (a to z pohľadu jeho získania, ako aj vykonania) a pravdivosti (hodnovernosť zdroja). Po „individuálnej selekcii“ následne súd hodnotí všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti (pri tomto hodnotení už pravdivosť dôkazu posudzuje aj v súvislosti s prípadným rozporom s inými dôkazmi). K nesprávnym skutkovým zisteniam z vykonaných dôkazov súd dospeje nesprávnym vyhodnotením dôležitosti alebo pravdivosti dôkazov alebo porušením pravidiel formálnej logiky.

48. Pri posudzovaní platnosti spotrebiteľskej zmluvy sa všeobecné súdy musia zaoberať celkovou vyváženosťou práv účastníkov zmluvy a vychádzať z princípu ochrany spotrebiteľa ako jedného z kľúčových princíпов súčasného občianskeho práva. Opačný postup vedie k porušeniu práva na spravodlivý proces zaručenému článkom 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd. (nález Ústavného súdu Českej republiky z 1. novembra 2016, č. k. I. ÚS 913/16)

49. Odborná starostlivosť je vyššia forma starostlivosti ukladaná osobám s určitými profesionálnymi schopnosťami za účelom dosiahnutia dôležitých cieľov. Dodávateľ tak musí v úzkej súčinnosti s klientom urobiť chcieť - nechcieť audit domáceho rozpočtu klienta a jeho pozornosti nesmie ujsť nepreukázanie príjmov a výdavkov zo strany klienta a nepravdivá informácia o jeho už existujúcom úverom zaťaženi.

50. Vychádzajúc z výsledkov vykonaného dokazovania odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že veriteľ v danej veci hrubo porušil svoje povinnosti pri overovaní bonity žalovanej ako spotrebiteľa v zmysle § 7 ods. 1, v spojení s § 11 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch. Žalobca neunesol dôkazné bremeno pokiaľ ide o skúmanie výdavkov žalovanej pred uzavretím tejto zmluvy. Tak dôležitý údaj ako sú výdavky spotrebiteľa žalobca nahradil údajom o výške životného minima. Žalobcom predložený dopyt do úverového registra sa týkal len úverového zaťaženia žalovanej. Skúmanie výdavkov len nahliadnutím do databáz banky a úverových registrov nie je dostatočné, pretože záväzky klienta nemusia vyplývať z verejných databáz, môže sa jednať aj o pôžičky súkromné. Tieto databázy nemôžu dať úplný obraz o výdavkoch klienta, keďže medzi tie možno zaradiť aj bežné mesačné výdavky súvisiace s domácnosťou. Pokiaľ veriteľ nepozná celkový objem výdavkov klienta, nemôže urobiť záver o tom, či klient je alebo nie je schopný splácať požadovaný úver.

51. Pri overovaní bonity žalovaného nemal žalobca k dispozícii údaje o výdavkoch žalovanej, čo vedie k záveru, že pri posudzovaní žiadosti žalovanej o úver nemal k dispozícii všetky relevantné údaje. Za tohto stavu je nutné konštatovať, že v konaní žalobca nepreukázal splnenie si povinnosti uloženej mu ust. § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z.. Pre účely posúdenia splnenia povinnosti uloženej veriteľovi v ust. 7 ods.

1 zákona č. 129/2010 Z.z. nie je smerodajné, aká bola reálna finančná, majetková, sociálna situácia spotrebiteľa, ale akým spôsobom veriteľ pristupoval k zisťovaniu a hodnoteniu bonity klienta (žalovanej). Dôsledkom podcenenia bonity je neposkytnutie ochrany veriteľovi, ktorý s hrubou nedbanlivosťou poruší povinnosť s odbornou starostlivosťou posudzovať bonitu spotrebiteľa.

52. Odvolací súd zhodne so záverom súdu prvej inštancie konštatuje, že žalobca skúmal iba úverové zaťaženie žalovanej a vôbec nebral do úvahy bežné výdavky žalovanej na bývanie, dopravu, domácnosť a iné výdavky, nakoľko výdavky spotrebiteľa nepredstavujú iba splátky úverov a nemožno tak vychádzať len z výšky životného minima všeobecne.

53. Pokiaľ ide o námietku žalobcu týkajúcu sa spochybnenia záverov o hrubom porušení povinností veriteľa pri overovaní bonity žalovanej, s poukazom na znenie § 11 ods. 4 ZoSÚ s vylučovacou spojkou „alebo“ poukazuje odvolací súd na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 8CoCsp/3/2024 zo dňa 23.1.2025, v ktorom súd vo vzťahu k § 15 ods. 2 zákona o úveroch na bývanie vyslovil záver v plnej miere aplikovateľný aj na znenie § 11 ods. 4 ZoSÚ: „Spojka „alebo“ vyplývajúca z tohto ustanovenia, neznamená v kontexte tohto ustanovenia vylučovací význam, pretože by bolo úplne bez logického konceptu to, pokiaľ by aj veriteľ preukázal nahliadnutie do príslušnej databázy alebo registra spotrebiteľských úverov, ale nijakým spôsobom by neskúmal napr. príjem, resp. aj výdavky a rodinný stav spotrebiteľa. Citované ustanovenie znamená, že o hrubé porušenie ide v prípade, ak veriteľ nevykoná zisťovanie podľa 1. bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo 2. bez nahliadnutia do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovania ich schopnosti splácania úverov. Uvedené je úplne logické, pretože iba vykonaním 1. a 2. môže veriteľ získať komplexné informácie pre vyhodnotenie bonity dlžníka. Zákonodarca zároveň správne nepoužil spojku „a“, pretože v takom prípade, by k hrubému porušeniu došlo iba pri nevykonaní 1. a 2. súčasne, teda na hrubé porušenie povinnosti by nepostačovalo nevykonanie iba jedného z uvedených postupov. Uvedené ustanovenie preto treba vykladať tak, že o hrubé porušenie povinnosti ide, ak veriteľ nevykoná, čo i len jedno z opatrení 1. alebo 2. a negáciou uvedeného dospejeme k záveru, že vykonané musia byť obidve zisťovania, teda 1. a aj 2.“

54. S týmto záverom sa odvolací súd v plnej miere stotožňuje. Na zodpovedné posúdenie schopnosti splácať úver (bonity) a na naplnenie účelu tejto právnej úpravy potrebuje veriteľ jednak údaje o príjmoch a výdavkoch spotrebiteľa, jednak údaje z úverových registrov. Prvá skupina údajov vypovedá o aktuálnej finančnej kapacite spotrebiteľa, údaje z úverových registrov poskytujú okrem informácie o úverových výdavkoch aj informáciu o tom, aká je dlhová história a platobná disciplína spotrebiteľa. Tieto dva druhy informácií sa nedajú navzájom plnohodnotne substituovať, preto zákonodarca logicky požaduje, aby veriteľ preveril obe tieto oblasti a získal tak komplexný obraz o finančnej situácii spotrebiteľa.

55. K námietke týkajúcej sa povinnosti uviesť vo výzve pred zosplatnením konkrétnu splátku, pre ktorej omeškanie sa veriteľ chystá úver predčasne zosplatniť, odvolací súd s poukazom na ustálenie rozhodovacej praxe iba stručne poukazuje na judikát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky publikovaný ako R 34/2025, v ktorom najvyšší súd uviedol: „Bez konkretizácie splátky, pre ktorú prichádza zosplatnenie, nie je možné spoľahlivo určiť, či k uplatneniu práva došlo za splnenia preň zákonom určených podmienok (uplynutie oboch lehôt podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31. októbra 2024). Právny úkon nekonkretizujúci splátku je preto nedostatočne určitý, sankcionovaný neplatnosťou (podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka).“

56. Napokon k námietke poukazujúcej na to, že súd skúmal splnenie si povinnosti podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ ex offo napriek úplnej procesnej pasivite žalovanej odvolací súd uvádza, že podľa rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci C-679/18 (E.:E.:C.:XXXX:XXX): „Články 8 a 23 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS sa majú vykladať v tom zmysle, že vnútroštátnemu súdu ukladajú povinnosť preskúmať ex offo existenciu porušenia povinnosti stanovenej v článku 8 tejto smernice, podľa ktorej veriteľ musí pred uzavretím zmluvy posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa, a vyvodiť dôsledky, ktoré z porušenia tejto povinnosti vyplývajú vo vnútroštátnom práve, pod podmienkou, že sankcie spĺňajú požiadavky podľa uvedeného článku 23.“ Tomuto záveru konvenujú aj skoršie rozhodnutia súdneho dvora, ako napr. C-377/14.

57. Obdobný záver je možné s poukazom na rozhodnutie súdneho dvora vo veci C-511/17 prijať aj k námietke týkajúcej sa ex offo dokazovania. Podľa bodu 36 vo veci C-511/17 Súdny dvor už viackrát rozhodol, že vnútroštátny súd musí ex offo nariadiť vykonávanie dôkazov s cieľom zistiť, či ustanovenie nachádzajúce sa v zmluve, ktorá je predmetom sporu, ktorý prejednáva, a ktorá bola uzavretá medzi predajcom alebo dodávateľom a spotrebiteľom, patrí do pôsobnosti Smernice 93/13 (pozri v tomto zmysle rozsudok z 9. novembra 2010, G. D. A., C 137/08, EU:C:2010:659, bod 56, a zo 7. novembra 2019, Profi Credit D., C419/18 a C 483/18, EU:C:2019:930, bod 66). Podľa bodu 37 vo veci C-511-17 z rovnakého dôvodu a ako to tiež v podstate uviedol generálny advokát v bodoch 61 až 64 svojich návrhov, ak právne a skutkové okolnosti uvedené v spise predloženom vnútroštátnemu súdu vyvolávajú vážne pochybnosti, pokiaľ ide o nekalú povahu určitých podmienok, na ktoré spotrebiteľ nepoukazoval, ale ktoré súvisia s predmetom sporu, bez toho, aby bolo možné v tejto súvislosti vykonať konečné posúdenie, vnútroštátnemu súdu prislúcha, aby v prípade potreby ex offo prijal potrebné opatrenia na vykonanie dokazovania s cieľom doplniť tento spis tým, že účastníkov konania pri dodržaní kontradiktórnosti vyzve, aby mu predložili vysvetlenia a doklady potrebné na tento účel (pozri rozsudok Súdneho dvora EU vo veci C-511/17). Podľa bodu 38 vo veci C-511/17 z toho vyplýva, že vnútroštátny súd je povinný prijať ex offo také opatrenia na vykonanie dokazovania, aké sú uvedené v predchádzajúcom bode tohto rozsudku, pokiaľ právne a skutkové okolnosti, ktoré sa už nachádzajú v uvedenom spise, vyvolávajú vážne pochybnosti, pokiaľ ide o nekalú povahu určitých podmienok, ktoré napriek tomu, že neboli napadnuté spotrebiteľom, súvisia s predmetom sporu, a pokiaľ v dôsledku toho vykonanie preskúmania ex offo prináležiaceho tomuto súdu vyžaduje, aby sa takéto opatrenia na vykonanie dokazovania prijali (pozri rozsudok Súdneho dvora EU vo veci C-511/17).

58. Súd prvej inštancie teda s ohľadom na uvedené správne dospel k záveru o hrubom porušení povinnosti podľa § 7 ods. 1, následkom čoho sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, a to s poukazom na § 11 ods. 2 veta druhá zákona č. 129/2010 Z.z.. Vzhľadom na vyššie uvedené, považuje odvolací súd záver súdu prvej inštancie za vecne správny a právne udržateľný.

59. Judikatúra súdov, vrátane európskeho súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porovnaj rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29.5.1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997 - III.). Odvolací súd preto so zreteľom na vyššie uvedené nepovažoval za potrebné zaoberať sa aj inými odvolacími námietkami.

60. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v súlade s ustanovením § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP podľa procesného výsledku konania. Odvolací súd konštatuje úspech žalovanej v odvolacom konaní. Výdavky v odvolacom konaní jej z obsahu spisu nevyplývajú. Preto s použitím ustanovenia Čl. 17 CSP nebol daný dôvod na priznanie náhrady trov odvolacieho konania žalovanej.

61. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).